

...k putování za Sluncem Temnoty

Autor: Martin Kováč

Tento text měl být původně napsán později, ale inspirace předběhla čas. Čtu **recenzi** Degrellovy knihy a silou střely mě zasáhla jeho slova:

„Vybavuji si tři slova, jež jsem rozluštil na hrobě z černého mramoru tam v Damme, ve Flandrech, v jednom kostele v mé ztracené vlasti: Etsi mortuus urit
„Ač mrtvý, plane...“

Okamžitě jsem se vrátil do doby, kdy mně můj Učitel vysvětloval magnetismus smrti, který je pro Její vyvolené sladkostí, kterou jiní znát ani poznat nemohou. Je určena těm, jejichž jména byla zapsána v Její Knize a jejímž knihovníkem můj Mistr byl. Tam mě našel, tam mě probudil a za mnou Knihu zavřel.“ Tím naplnil slova *Liber Legis*:

„Ach! Ach! Smrt! Smrt! budeš toužit po smrti. Smrt, ó člověče, je ti zapovězena.“

Kdo nebyl probuzen ze sladkého spánku, kdo nebyl na seznamu spících, nemůže nikdy tato slova pochopit, jsou mu jakousi temnou poesíí. Tak to má být, mystérium se chrání samo.

Na mysl mi vytanula slova **Degrellova** krajana **Pierra Matthieu**:

*Krajinu smrti si nelze s žádnou jinou splést,
stačí se nechat její sladkou písni vést,
tam Slunce v zenitu vždy stojí
a síly temnot se tu o moc svou bojí,
kdo proti dni vždy šel a čelil jeho moci,
ten ač mrtev jest se nemusí bát noci.*

Mimochodem motto mého oblíbeného mistra **Jevgenije Golovina**.

Je jasné, že Degrelle byl do tohoto mystéria zasvěcen a poznal tedy slova toho, kdo ho na Cestě této sladkosti předešel.

V obou případech profánního čtenáře mate ono spojení jasu, té golovinovské „oslňující temnoty“, s motivem smrti. Rozum zůstává stát tváří v tvář mysteriu.

Kde je ono oslepující světlo Smrti. „...ač mrtvý, plane...“? To nemohl napsat nikdo, kdo nebyl sám zasvěcen. Neznám jiného Mistra, mimo svého Učitele, který by na toto mystérium ukázal, kromě H. R. Giger, který se zahalil pláštěm pop-ikony, svým „šatem blázna“.

Na XIX. lamě Gigerova tarotu bychom očekávali banální scénu nějakého slunečního symbolu. Ale Mistr nás vystaví nemilosrdné realitě: „víko popelnice“... urna. Z nejvyššího k nejnižšímu... Zmizelo snad světlo, zmýlil se Mistr? Estét hledá proporce, rádobyhermetik výmluvy...

Toto je však „Slunce Temnoty“, zde se jásavé scénérie nedočkáme, urážela by mysterium.

Parafrázujme další alchymický „mem“: *Visita Inferiora Terrae Rectificando Invenies Occultum ... Solis*, v temnotě prvotní hmoty, v urně zasvěceného září vzácné světlo, ničím neuhasitelný oheň, který mu září na cestě k mysteriu černého kamene. „...prach jsi a v prach se obrátíš...“ Kletba, která je požehnáním, neb tento prach je svatý. Kdo se jím stane, ulehne do náručí Smrti, která ho přemůže sladkým spánkem do Posledního dne.

„Staniž se svatým, odmítl ráj...“

Stává se chladným, mění se v oheň sám: „Budte horcí nebo studení, jinak vás vyvrhnu z úst svých.“

S kým jsme se kdy potkali v tomto zasvěcení, toho duše se zachvěla.

Vale, morituri te salutant!

DIE SONNE
Slunce Gigerova tarotu